

мѹ заповѣда съ имѣ Божіе да се остави непремѣнно отъ свое то лошако намѣреніе, а онъ молчейки, и какво то кога се съмнѣва, или оправдайки себе, показывасе, че не се оставя отъ това намѣреніе: тогава долженъ е дѣховникъ не токмо да мѹ не даде прощеніе за право исповѣданны те грѣховы, и да го не разрѣшава (понеже, ако се не кае человекъ и ако се не остави отъ всички те си беззаконія, таква исповѣдь не е правилна).

вѣ. Не токмо намысленно то зло, кое то има да се направи до послѣ, должны са свѣщенники да обавляватъ, но и направенныятъ веке въ народѣ согласны, какво то на примѣръ; ако нѣкой измыслилъ (лжливко) чѣдо съ каковъ ли да буде начинъ, или ако учинилъ това лжливко и лѣково, а послѣ потоа ако да разгласи това лжливко чѣдо, кое то простый и малоразсѣднѣй народъ пріима за истина, и той измыслитель послѣ потоа ако обави на исповѣдь свой измыслъ а расказаніе за това не покаже, и да расказатъ народѣ лжжата (зѣда не а прійматъ за истина кои то незнамтъ). не обѣщавасе: а таа лжжа, что по невѣдѣнію се прійма за истина, ако начне да се примѣшава въ